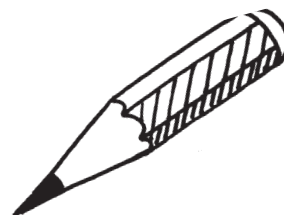

Šī vēstule ir tev

Vai tu priecājies, ka šodien saņēmi šo vēstuli?
Tā tiešām domāta tev. Lasi to uzmanīgi, jo šī mazā grāmatiņa tev pastāstīs par „Dieva vēstuli” - par Bībeli. Caur Bībeli visuvarenais Dievs runās ar tevi. Viņš vēlas caur „Savu vēstuli” parādīt ceļu uz patiesu laimi, neizdziestošu prieku un mūžīgu dzīvi.

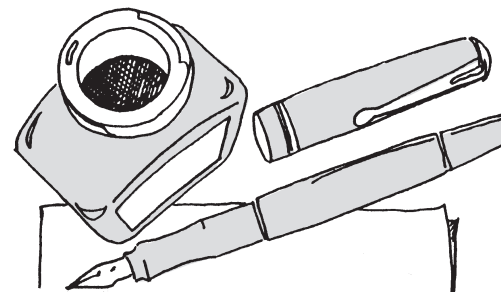
Dievs sūtīja uz zemi Savu vienpiedzimušo Dēlu, Kurš atdeva Sevi par upuri tavā vietā, cieta mocības pie krusta, paņēma tavu grēku uz Sevi, lai tu varētu kļūt par laimīgu Dieva bērnu.

Lasi „Viņa Vēstuli” tev - Viņa svēto Vārdu.

Šī mazā grāmatiņa „Vēstule tev” pastāstīs, kā radās „Dieva vēstule tev” - Bībele, ko tā nozīmē tev, ko par to saka ievērojami cilvēki un vēl daudz ko citu.

Dievs uzrakstīja tev „vēstuli”. Lasi to un dari tā, kā saka Dievs tajā, un tu nekad nenožēlosi paveikto.

Vēstule tev

Reiz kāds cilvēks uzrakstīja man 20 lappušu garu vēstuli. Taču tai vēstulei, kura tev jāsaņem, ir ap 1200 lappušu.

Varbūt tev radīsies jautājums: „Vai tiešām Bībele ir „Dieva vēstule”?” Daudzi saka: „Tā nav patiesība. Bībeli uzrakstīja cilvēki. Tā ir iespiesta Vācijā vai Šveicē, un Bībeles biedrības to izplata.” Jā, tā tas ir. Bet no kurienes Bībeles biedrības ņēmušas manuskriptus? Tie nāk no Dieva vīriem, kurus Dievs lietoja, lai tiktu uzrakstīts Viņa Vārds.

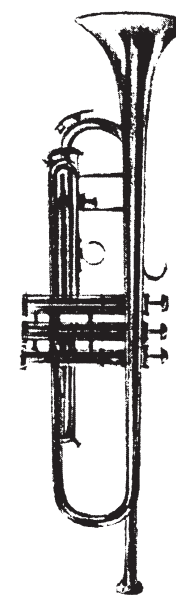
Iedomājieties kabinetu, kurā sēž kāds direktors un sekretārei diktē vēstuli. Visu, ko saka direktors, sekretāre pieraksta, vēlāk pārraksta uz rakstāmmašīnas. Direktors paraksta vēstuli un tā tiek aiznesta uz pastu.

Rodas jautājums: „Kurš tad uzrakstīja šo vēstuli? Direktors vai sekretāre?” Kāds neapdomīgi sacis: „Sekretāre.” Taču gudrais atbildēs: „Direktors, tāpēc, ka viņš diktēja šo vēstuli, bet sekretāre tikai pierakstīja.”

Tieši tāpat ir ar Biblii. Dieva vīri, kuri rakstīja atsevišķas Bībeles grāmatas, dzirdēja Dieva balsi un vārdu pa vārdam rakstīja to, ko vēlējās Dievs.

Tādējādi Bībele kļuva nevis par to cilvēku vēstuli, kuri bija tikai pierakstītāji, bet gan par Dieva vēstuli mums visiem, tāpat arī tev.

Šie Dieva vīri Dieva balsi klausījās ar sirdi, bet pēc tam pierakstīja. Tu varēsi labāk to saprast, ja to salīdzināsi ar mūzikas instrumentu spēli. Brīnišķīgas skaņas no taures izskan tikai tadā gadījumā, ja muzikants pūš tajā savu elpu. Līdzīgi Dievs iepūta Savu elpu vīros, kuri bija Viņa kalpotāji. Dieva elpa, Svētā Gara elpa - Viņa balss skanēja viņu sirdīs. Tādā veidā tika pierakstīti šie vārdi. Bībeles rakstnieki bija Dieva elpas caurstrāvoti, viņi bija Svētā Gara vadīti. Mēs sakām vēl tā: viņi bija Svētā Gara iedvesmoti.

Magnetofona ieraksts

Kāds no maniem paziņām, ievērojams muzikants, spēlēja uz daudziem mūzikas instrumentiem. Ar sava magnetofona palīdzību viņš rada apbrīnojamus mūzikas skaņdarbus. Viņš man pastāstīja, kā viņš to dara: „Sākumā es ņemu savu vijoliņu un nospēlēju pirmo balsi, ierakstot to magnetofona lentē. Pēc tam, neizdzēšot pirmo ierakstu, tajā pašā magnetofona lentē ierakstu alta balsi. Tādā veidā es ierakstu vienu instrumentu pēc otra līdz pat viszemākajam basam.

6

Lūk, šajā magnetofona lentē ierakstīti 8 mūzikas instrumenti. Vai tu vēlies noklausīties beigu rezultātu?”

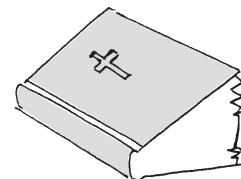
Es noklausījos apbrīnojamu mūzikas skaņdarbu. Vēl neko nesaprazdams, pajautāju: „Kas tas par ansambli?” Mans draugs smejoties teica: „To es viens pats spēlēju.” Jā, tas bija lieliski, pilnskanīgs skaņdarbs, kuru spēlēja viens cilvēks, bet uz dažādiem mūzikas instrumentiem.

„Jā,” teica mans draugs, „Es zināju kādu cilvēku, kuram izdevās izveidot magnetofona ierakstu, kurā dzirdami 30 mūzikas instrumenti. Tā iznāca īsta simfonija ar daudziem mūzikas instrumentiem, kuru izpilda viens muzikants.” Viens izpildītājs tādā veidā iepūta savu elpu daudz dažādos instrumentos.

Tieši tā notika ar Bībeli. To uzrakstīja 40 dažādi rakstītāji - Dieva instrumenti, bet visi viņi bija iedvesmoti ar vienu un to pašu „Izpildītāju” - Dievu. Viņš iepūta Savu elpu - dzīvu darošo Garu katrā no šiem 40 instrumentiem.

Tāds ir Bībeles brīnums!

Bībele nav cilvēku sacerēta, Tajā skan Dieva balss.

7

Šī vēstule satur:

Adresi

Bībele saka: „Es zinu, ka tu dzīvo tur...” (Jāņa atkl. 2:13) „Tu zini - Vai es sēdu vai ceļos - Tev ir skaidras manas domas jau no tālienes. Vai es eju, vai es guļu, Tu esi ap mani, un Tev ir zināmi visi mani ceļi. Tu esi ap mani no visām pusēm, Tu turi savu roku pār mani.” (Ps. 139: 2,3,5)

Vai ir vēl precīzāka adrese? Šī ir visprecīzākā. Tā ir uzruna tavai sirdij.

Vārdu un Uzvārdu

Bībele tevi sauc par „grēcinieku” (Rom. 5:8).

Visa pasaule ir kļuvusi vainīga attiecībā ar Dievu (Rom. 3:9-12). No iekšienes, no cilvēka sirds, iziet sliktas domas, uzticības laušana pret dzīvesbiedru, zagšana, skopums u.t.t. (Mark 7:21) Vai vajag vēl turpināt? Domāju, nē. Tāds ir tavs vārds - tavas sirds vārds.

Tiesas spriedumu

Vai šī vēstulē ir Dieva spriedums? Jā! Tas ir briesmīgi, bet tā tas ir. Dievs zina visu to ļauno, ko tu esi izdarījis. Par taviem grēkiem tu esi notiesāts ieslodzījumam cietumā, bet Dieva ieslodzījums ir mūžīgi neizdziestošā ugunī.

Tas ir briesmīgi! Padomā par to. Vai tu saproti, ka tu to visu esi pelnījis? Tomēr ir izeja. Kurš godīgi atzīst: „Es esmu zaudēts cilvēks un esmu vainīgs Dieva priekšā,” tam ir pieejama laba vēsts.

Žēlastību un attaisnojošu spriedumu.

Tas ir patiess notikums, ka Kristus cilvēku dēļ cieta lielas mokas un tika pienaglots pie krusta.

Dievs atstāja Kristu, kad Viņš mira pie krusta. Vai Dieva Dēls bija vainīgs? Nē! Un vēlreiz nē! Kristus bija bez mazākā grēka un vainas.

Kādēļ tad Dievs Viņu atstāja? Kāpēc Viņam bija jāmirst?

Viņam vajadzēja to darīt tāpēc, lai tevi izglābtu. Dievs uzlika visus mūsu grēkus uz Viņam. "Mūsu sods bija uzlikts Viņam." (Jes. 53:5).

Vairāk kā 1000 apsolījumus.

Galvenais šīs dievišķās vēstules saturs ir sekojošs:

1. Tu esi grēcīgs cilvēks un Dievam tevi jānotiesā.
2. Taču Dievs ir mīlestība (1. Jāņa 4:8) un Viņš vēlas piedot visus tavus grēkus. Viņš to drīkst darīt, jo „Kāds” ir uzņēmies uz Sevi tavus grēkus un sodu, un par tavu vainu ir samaksājis ar Savu dzīvību un Savām asinīm. Tas ir Jēzus Kristus, Dieva Vienpiedzimušais Dēls.

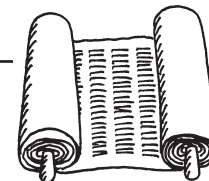
Katram, kurš godīgi atzīst savu vainu Dieva priekšā un uzticas, ka Glābējs ir visu piepildījis cilvēka dēļ pie Golgātas krusta, tā kļūst par glābšanu.

Neaprakstāmi liela bagātība - vairāk kā 1000 apsolījumu pieder tam, kurš pieņem Viņu.

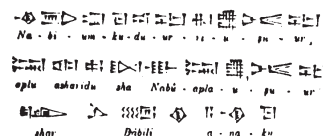
Kāda ir tava atbilde Dieva vēstulei?

<i>Es esmu Bībele – Grāmatu Grāmata</i>	<i>2 daļas, 66 grāmatas</i>
<i>Es esmu Grāmata, kuru uzrakstījis Dievs</i>	<i>40 rakstnieki 1600 gadu laikā</i>
<i>Tomēr Es esmu tikai viena grāmata</i>	<i>Mans nozīmīgākis saturs – KRISTUS</i>

Kā Bībele nokļuva līdz mums

Ja kāds vēlējās uzrakstīt vēstuli pirms 5000 gadiem, tad viņš to nedarija, izmantojot tinti un papīru, bet gan ķīļrakstā uz akmens, un viņš neizmantoja mūsdienīgu alfabētu, bet gan rakstzīmes, kur katrai rakstzīmju grupai bija noteikta nozīme.

Trīs rindas asīriešu - babiloniešu ķīļrakstā: „Nebukadnēcars, Naborolāzera vecākais dēls, Bābeles ķēniņš.”

Šīs rakstzīmes tika izcirstas akmenī vai rakstītas uz māla plāksnītēm, kuras pēc tam apdedzināja.

Tuksneša smiltīs sen nogrimušajās un nesen atraktajās senajās pilsētās tika atrastas tūkstošiem māla plāksniņu un marmora kolonas, uz kurām bija izgredtas šādas zīmes.

Ēģiptieši izveidoja savādāku rakstību, tā bija hieroglifu rakstība, kurus mēs atrodam uzrakstos uz piramīdām.

Senatnes pētniekiem vajadzēja pielikt ne mazums pūļu, lai atšifrētu cilvēces vissenāko valodu rakstu zīmes, kas beidzot arī izdevās.

Trīs ēģiptiešu hieroglīfu rindas.

Turpmākajos gadsimtos bez māla, akmens un koka sāka rakstīt arī uz papīra, kuru izgatavoja no papirusa auga serdes. Vēl vēlāk parādījās pergaments (īpaši apstrādāta dzīvnieku āda). Tajā laikā rakstīja uz tīstokļiem (ādas ruļļiem), jo vēl neprata kā atsevišķus ādas gabalus sasiet grāmatā.

Mozus bija pirmais Bībeles rakstītājs. Mēs lasām Bībelē, ka Dievs daudzas reizes viņam teica, lai visu, ko tas redzējis un dzirdējis no Viņa, rakstītu grāmatā, t.i. ādas rullī.

Izraēla tauta, kā neviena cita tauta, vāca Bībeles grāmatas un tās rūpīgi glabāja. Apmēram 400 gadus pirms Jēzus Kristus dzimšanas bija jau apkopota Vecā Derība.

Tā bija uzrakstīta ebreju valodā. Dažu grāmatu nelielas daļas bija uzrakstītas aramiešu valodā, piemēram, fragmenti no Ezras un Daniēla grāmatām.

Tikai pēc Jēzus Kristus šīs zemes dzīves, tika sarakstītas Jaunās Derības grāmatas un vēstules grieķu valodā, jo tā bija visizplatītākā valoda tajā laikā

100 gadus pēc Kristus dzimšanas bija uzrakstītas jau visas Jaunās Derības grāmatas.

Mozus dzīvoja apmēram 1500 gadus pirms Kristus dzimšanas. Tādējādi mēs varam uzskatīt, ka Bībeli rakstīja apmēram 1600 gadus. Šajā laikā tika uzrakstītas arī citas grāmatas, taču tās neuzskata par Dieva Vārdu. Kā to var zināt?

Ticīgie (garīgi dzimušie) Dieva Gara vadībā ļoti ātri spēja noteikt, kādas grāmatas pieder Bībelei - Svētiem Rakstiem, un kuras nepieder. Viņiem bija skaidra mēraukla, lai atpazītu, kuras grāmatas ir piederīgas Bībelei (kanoniskas) un ir īstas, un kuras ir apšaubāmas (apokrifas). Dažas apokrifās grāmatas ir arī vērtīgas un lasāmas. Tomēr uzmanīgs lasītājs drīz pamanīs, ka šie teksti ir atšķirīgi no Bībeles, tajos ir sastopami fantastiski stāsti un arī neparasti, jocīgi notikumi. Tātad tajos sastopam trūkumus.

Dieva Vārdu apkopoja nevis ar draudzestēvu sanāksmju un koncilu palīdzību, bet paša Dieva vadībā.

Grāmatu iespiešanas māka, kas radās apmēram pirms 500 gadiem, izmainīja visu pasauli. Ja kāds vēlējās iegādāties Bībeli agrākos laikos, tad viņam vajadzēja to pārrakstīt ar roku, bet ne katrs prata rakstīt. Tāpēc viņam vajadzēja lūgt to izdarīt kādam citam, bet tas prasīja daudz laika un naudas.

Cilvēki pirka manuskriptus (ar roku pārrakstītas grāmatas) un tos pārrakstīja. Bet tas radīja arī daudz grūtību. Pārrakstot radās arī kļūdas. Un ja kāds daudzus gadus vēlāk veica pārrakstīšanu no jau pārrakstītiem manuskriptiem, viņš ne vienmēr ievēroja pieļautās kļūdas, pie tam, iespējams, papildus izdarīja vēl savējās. Šī iemesla dēļ bija nepieciešams atrast vecāko oriģinālu, jo teksts tajā bija bez kļūdām.

Ko ievērojami cilvēki saka par Bībeli

„Ja mani ieslodzītu cietumā un atļautu ņemt līdzī tikai vienu grāmatu, es ņemtu Bībeli.” Gēte

„Bībele nav ne antīka, ne arī mūsdienīga, tā ir mūžīga.” Luters

„Bībele ir Grāmata, kura atbild uz bērna jautājumiem un smejas par gudro gudrībām.” Prof. Betteks

Valters Skots bija ievērojams angļu dzejnieks un rakstnieks, daudzu pasaulē pazīstamu grāmatu autors. Kad viņš gulēja uz nāves gultas, viņš vērsās pie meitas vīra ar lūgumu: „Mans dēls, atnes man to Grāmatu.” Mājā atradās ļoti liela bibliotēka, tādēļ znots neizpratnē jautāja: „Kuru grāmatu, tēvs?” Mirstošais Skots atbildēja: „Mans dēls, ir tikai viena Grāmata, kuru var nosaukt par Grāmatu - tā ir Bībele.”

Sperdžens, izlasījis Bībeli 100 reizi, teica: „Simtajā reizē es to atradu neizsakāmi daudzi labāku nekā pirmajā reizē.”

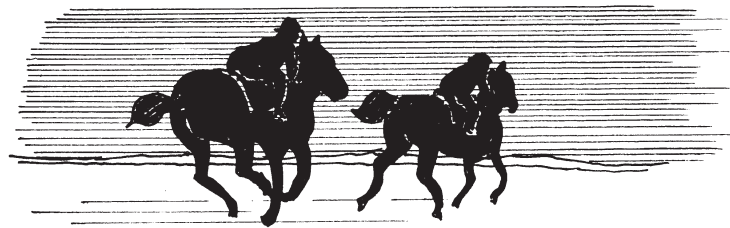

Sinaja klosteris

Tas notika 1844. gadā.

Kādā naktī, pa tuksnesi caur smilšu kāpām un ērkšķainiem krūmiem gāja kamieļu karavāna. Visapkārt valdīja klusums, kuru pārtrauca šakāļu kaušana. Diviem arābiem, karavānas vadītājiem, katram pie jostas sānos atradās pa lielai pistolei. Priekšā bija gaidāms bīstams ceļš, jo beduīnu ciltis - tuksneša iedzīvotāji - pastāvīgi karoja savā starpā. Netālu aiz arābiem jāja arī kāds eiropietis.

Pēkšņi priekšā uzliesmoja uguns. Karavāna sastapa karojošās beduīnu ciltis. Sākās apšaušana. Vīrieši, ķeroties pie pistolēm, nolēca no sedliem. Eiropietis arī paķēra savu divstobreni. Atskanēja šāvieni un iestājās klusums. Vīri steidzīgi uzlēca sedlos un, cik ātri vien iespējams, devās uz priekšu.

Kas tie par cilvēkiem? Kas pamudināja viņus doties tik bīstamā ceļojumā caur Sinaja tuksnesi? Vai viņi meklē piedzīvojumus Sinaja pussalā?

Nē, eiropietim, grāfam fon Tišendorfam no Leipcigas, bija tikai viens mērķis. Viņš vēlējās nokļūt klosterī, kas atrodas pie Sinaja kalna. Grāfs devās ceļā no Ēģiptes, jo bija dzirdējis, ka šajā klosterī iespējams atrodas ļoti veci Bībeles manuskripti (rokraksti).

Jau vairāki gadsimti bija pagājuši kopš Vecās Derības teksts bija noteikts un bez tam atrasti simtiem eksemplāru Jaunās Derības tekstu vecu manuskriptu veidā. Daži no tiem pieder pie ceturta gadsimta pēc Kristus dzimšanas. Tišendorfs to visu izpētīja, bet viņš meklēja vēl vecāku manuskriptu, kurš būtu tuvāks apustuļu uzrakstītajam oriģinālam. Būtībā atšķirība bija tikai dažos nenozīmīgos vārdos, bet viņš gribēja iegūt pēc iespējas neapšaubamākus manuskriptus.

Lūk, viņu bīstamais ceļš bija galā. Karavāna beidzot nonāca līdz klosterim. Tišendorfu grozā pacēla līdz augstajai ieejai klosterī, kas bija speciāli tā izveidota, lai nevēlami viesi nevarētu iekļūt. Tikai tad viņš varēja satikties ar mūkiem un, cik vēlējās, rakņāties lielajā, vecajā bibliotēkā.

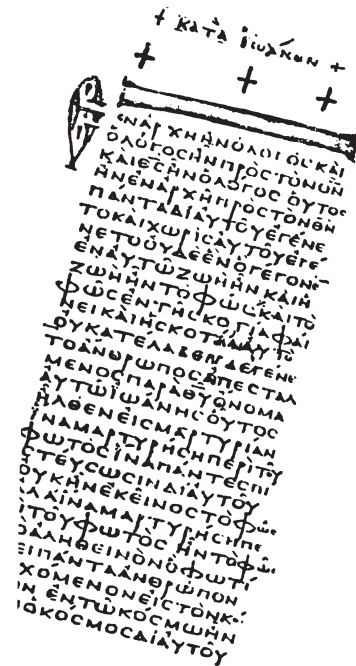
Pagāja vairākas nedēļas studējot bibliotēku, taču neko no tā, kas viņu interesēja, viņš neatrada. Vai šis, tik ilga un nogurdinošais ceļojums būtu bijis veltīgs?

Grāfs nolēma doties atpakaļceļā. Taču pirms pašas izbraukšanas kādā papīra kastē, kas domāta atkritumiem, viņš atrada dažus pergamentus, kas bija uzrakstīti skaistā rokrakstā, tik labus un skaidrus, kādus agrāk vēl nebija redzējis. Šī kopija bija tik veca, ka droši vien uzrakstīta tūlīt pēc apustuļu nāves un pat iespējams, ka pārrakstīta no oriģināla.

Nākošajā klostera apciemošanas reizē, 1859. gadā, pēc pacietīgiem un cītīgiem meklējumiem vienā no mūku cellēm viņš atrada šī senā rokraksta pārējo daļu. Rokraksts bija 346 lappušu garš un katra no lappusēm neaptverami vērtīga.

Tādā veidā varēja tikt garantēts pareizs Jaunās Derības tulkojums. Tišendorfam bija iespējams paņemt sev līdzī visus rokrakstus un viņš izdarīja pašu labāko, ko vien varēja veikt savā dzīvē -

proti, visus tekstus nodeva iespēšanai, lai ikviens, kam vien vēlēšanās, varētu to studēt.

Šeit, tu redzi Jāņa evaņģēlija 1. nodaļas 1 - 10 pantus grieķu valodā tādā veidā, kā to Bībeles rakstītāji pārrakstījuši. Augšā uzrakstīts: KATA IOANNEN (tas nozīmē: no Jāņa). Tad teksts iesākas tā: EN ARCHE EN HO LOGOS (tas nozīmē: iesākumā bija Vārds). Šeit lietoto burtu lielums ir uz pusi mazāks, nekā oriģinālā.

Gan Bībele, gan pats Jēzus Kristus tiek saukti par „Vārdu” tāpēc, ka gan Bībele, gan Jēzus Kristus mums parāda, kāds ir Dievs.

Šie rokraksti tiek saukti par Kodeks Sinaitikus (Codex Sinaiticus) tāpēc, ka tie tika atrasti pie Sinaja kalna. Līdz pat šai dienai tie tiek glabāti un izstādīti Londonas muzejā.

Bībeles tulkošana ir grūts darbs tādēļ, ka ebreju un grieķu valodā Jaunajā Derībā ir tikai lielle burti, un tie atrodas ļoti cieši viens pie otra bez pieturzīmēm. Tā ir liela māksla uzzināt, kur iesākas jauns teikums.

Ebreju valodā nav tādu patskaņu, kā, piemēram, a, e, i, o, u, bet ir tikai līdzskaņi (b, k, t, u.t.t.). Patskaņus jāpiedomā klāt. 1. Mozus 1:1 izskatās sekojoši:

SKMDVSRDJDBSSNZM

Vai pēc šī rakstītā tu vari izlasīt sekojošo teikumu: „Iesākumā Dievs radīja debesis un zemi”? Tāpēc mēs varam būt ļoti pateicīgi tiem zinātniekiem, kuri vecos rokrakstus meklēja, atrada un iztulkoja. Pirmkārt, lielu darbu šajā jomā veica dižais reformators Mārtiņš Luters. Pēc viņa daudzi uzcītīgi zinātnieki tulkoja Bībeli atkal un atkal, lai dotu mums precīzu Bībeles tulkojumu.

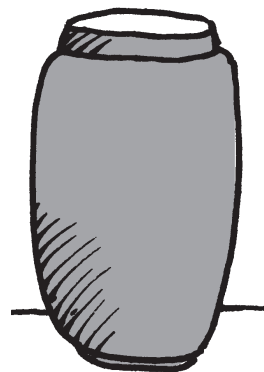
Bībeles kritika

Pēc šīs brošūras izlasīšanas tu varbūt teiksi: „Jā, tomēr par tevi daudz gudrāki ļaudis apgalvo, ka Bībele ir cilvēku roku darbs, pilna ar mītiem, teikām, izdomājumiem un leģendām (ar izpušķotiem vēsturisku notikumu nostāstiem), pie tam dažādu maldu pilna. To esot pierādījuši daudzi zinātnieki ar modernās tehnoloģijas palīdzību.”

Šādā sakarībā es gribu tev jautāt: „Vai esi kādreiz dzirdējis kādu cilvēku kritizējam Bībeli un tajā pat laikā mīlestībā un dziļā cieņā runājam par Jēzu Kristu?”

Tici man, ka, šādi kritizējot Bībeli, daudzi ļaudis grib paši sevi attaisnot un atņemt Dieva Vārdam tā spēku. Tiem ir ļoti nepatīkami atzīt, ka viņi ir grēcinieki un glābšana, kura visiem ļoti vajadzīga, atrodas tikai Jēzū Kristū. Viņi neieredz Dieva Dēlu, kā Bībele paskaidro (Jāņa 15:22-24) tāpēc, ka Viņš mums, cilvēkiem, saka, ka esam ļauni (Jāņa 7:7). Taču Dievs grib Saviem pakritušajiem radījumiem atvērt acis, lai tie ierauga realitāti, un dod mums iespēju uzzināt, ka Dieva Dēls bija uz zemes, ka Viņš darīja brīnumus un ka Viņš nomira un augšāmcelās. Tas, kurš, visu to atzīstot, ticēs, pārliecināsies, ka visa Bībele ir dzīvs Dieva Vārds.

Kumranas alas

1947. gadā netālu no Nāves jūras apmaldījās kāds arābu ganuzēns.

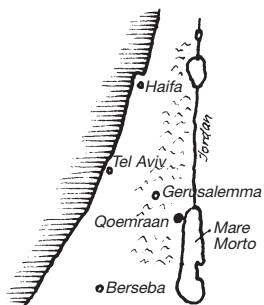
Kaut kur starp kailajām klintīm, netālu no Kumranas drupām, viņš ieraudzīja plaisu starp klintīm. Ar lielām grūtībām zēns iekļuva šajā plaisā. Izrādījās, ka šī plaisa bija ieeja vienā no vēl neatrastajām alām.

Pēkšņi viņš pamanīja māla trauku rindu, kuros atradās sarullēti ādas manuskripti.

Vēlāk tika noskaidrots, ka pirms daudziem gadsimtiem tādā veidā tika noslēpti vērtīgi raksti, lai tos pasargātu no kara draudiem. Ganuzēns paņēma līdzīgu rulli un bija ļoti pārsteigts, ka arheologiem radās ļoti liela interese par šiem rakstiem.

Starp arābiem un zinātniekiem sākās mežonīgas medības, lai iegūtu šos manuskriptus.

Vairāku gadu laikā šajā apvidū tika atrastas vairākas apslēptas bibliotēkas.

Šo rakstu cenas pieauga līdz miljonu vērtībai. Sensacionālais Nāves jūras rakstu atradums zinātniekos radīja dzīvu interesi, un vēl šodien tie strādā pie tekstu atšifrēšanas. Mums ļoti svarīgs ir pravieša Jesajas grāmatas raksts. Tas tiek glabāts Jeruzalemes universitātes bibliotēkā.

Ar speciālu modernizētu atomfizikas aparatūru tika noskaidrots, ka Kumranā atrastais Jesajas raksts ir uzrakstīts septiņdesmit gadus pirms mūsu ēras.

Katram Bībeles lasītājam ir patīkami dzirdēt, ka šie senie dokumenti nav nekas cits, kā jauns pierādījums tam, ka Svētā grāmata - Bībele, ir burts burtā, vārds vārdā precīza un pareiza. Dieva Vārds ir klints. Šī klints ir neapgāžama.

Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nekad nezudīs. (Mateja 24: 35)

Visizplatītākā grāmata pasaulē

Bībele pieder pie tām pirmajām grāmatām, kuras jebkad tikušas tulkotas.

Mūsdienās var saskaitīt apmēram 1800 valodu, kurās tulkota Bībele vai tās daļas. Nepārtraukti visā pasaulē strādā tūkstošiem zinātnieku, lai pārtulkotu Bībeli citās valodās.

Vēl apmēram vairāk kā 1000 mazām tautām un ciltīm nav Bībeles tulkojuma, taču 97% pasaules iedzīvotājiem ir iespēja lasīt, ja ne pilnu Bībeli, tad vismaz atsevišķas Bībeles daļas.

Nākamajās lappusēs tu atradīsi dažus dažādu valodu paraugus

Jāņa 3: 16

Katra no valodām vēsta vienu un to pašu Bībeles tekstu. Šis pants Jāņa 3: 16 tiek saukts par Evaņģēliju miniatūrā un par „Bībeles sirdi”, jo

šeit mēs sastopamies ar Dieva mīlestību, kurā Viņš atdeva par mums Savu Dēlu. To Dievs darīja tādēļ, lai neviens nepazustu, bet lai visi - jā, visi, kas tic Viņam, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

äfrikäṇu valodä

Dienvidäfrika

Want so lief het God die wêreld gehad, dat Hy sy eniggebore Seun gegee het, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê.

aräbu valodä

Ēġipte

لَإِنَّهُ هَكَذَا أَحَبَّ إِلَهُ الْعَالَمَ حَتَّى بَدَلَ ابْنَهُ الْوَحِيدَ لِكَيْ لَا يَهْلِكَ كُلُّ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ بَلْ تَكُونُ لَهُ الْحَيَاةُ الْأَبَدِيَّةُ ♦

birmiešu valodä

Birma

ကသ္မာတံသဒ္ဓဟူ၍ သဗ္ဗေ အဝိနာသေတွာ အနုဗ္ဗိန္ဒြိယဝိသုဒ္ဓိ အေဝေါ သကောကဋ္ဌာတ ပုတ္တံ ဒတွာ လောကမေတ္တာပေမေသိ။

kelbu valodä

Indonēzija

وَأَنَّ اللَّهَ أَحَبَّ الْعَالَمَ حَتَّى بَدَلَ ابْنَهُ الْوَحِيدَ لِكَيْ لَا يَهْلِكَ كُلُّ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ بَلْ تَكُونُ لَهُ الْحَيَاةُ الْأَبَدِيَّةُ ♦

kiniešu valodä

Kīna

生。滅 信 他：獨 甚 上
亡、 他的、們、生 至 帝
反 的、 叫、子 將 將 愛
得 不、 一 賜 他 的 世
永 至 切 給 的 人、

etiopiešu valodä

Etiopija

እስመ : ከመዝ : አፍቀረ : እግዚአብሔር : ለዓለም : እስከ : ወልደ : ዋሕደ : ወሀበ : ቤዛ : ከመ : ኩሉ : ዘየአምኑ : ቦቱ : እይትሐጉል : አላ : ደረክብ : ሕይወተ : ዘለዓለም ::

vācu valodä

Vācija

So sehr hat Gott die Welt geliebt, dass er seinen eingeborenen Sohn gab, damit jeder, der an ihn glaubt, nicht verloren gehe, sondern ewiges Leben habe.

angļu valodä

Anglija

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth in him should not perish, but have everlasting life.

esperanto valodä

internacionālā valoda

Car Dio tiel amis la mondon, ke li donis sian solenaskitan Filon, por ke ciu, kiu kredas je li, ne pereu, sed havu eternan vivon.

franču valodä

Francija

Car Dieu a tant aimé le monde, qu'il a donné son Fils unique, afin que quiconque croit en lui ne périsse point, mais qu'il ait la vie éternelle.

frīgiešu valodä

Frīzija

Hwent sa ljeaf hat God de warld hawn, dat Er syn ienichtsberne Soan jown hat, dat in elts dy't yn Him leaut, net fordjerre, mar it ivige libben hawwe mei.

tibetiešu valodā

Tibeta

དགོན་མངོག་གཤམ་མི་ཡུལ་ལ་ཡིན་འདིག་གཤམ་པ་
 མཛད་པས་ང་ཁོང་དང་ཇི་སྲིད་གཅིག་ཅིག་པོ་སལ་ལ་མཛད་
 ཀག། །སྤྱའང་དྲུ་ལ་དད་པ་བཅོ་ན་ཁོ་ཁོ་ལྷོག་མེད་ཀན་ལ་མི་
 འགྲུར་མ་ཚད་པུ་གཏན་དེལུས་ཤེ་ཅན་ནེ་ཚོ་ཐོབ་བེན།

Toba dialektā

Vidussumatra

ᠠᠨᠠᠨᠢ ᠳᠦᠨᠦᠶ᠋ᠢ ᠣᠶᠢ ᠰᠡᠪᠳᠢ ᠬᠢ, ᠪᠢᠷᠢᠴᠢᠬᠤ ᠣᠭᠤᠨᠠ ᠨᠠᠳᠢ.
 ᠰᠣᠶᠢ ᠬᠢ, ᠣᠨᠠ ᠬᠢᠮ ᠢᠮᠠᠨ ᠢᠳᠡᠷᠰᠡ ᠮᠠᠬᠣᠯᠮᠠᠰᠢᠨ, ᠠᠮᠠ ᠰᠣᠨᠰᠤᠵᠤ
 ᠶᠠᠰᠠᠮᠠ ᠬᠠᠮᠤᠰᠤᠨ.
 ᠲᠠᠨᠢ ᠵᠣᠲᠢ ᠳᠡᠭᠤᠰ ᠵᠠᠰᠠᠭᠤᠯᠢ ᠮᠢᠯᠡᠵᠢ, ᠬᠠ ᠪᠢᠨᠰ ᠳᠡᠪᠢ ᠰᠠᠩ ᠪᠠᠩ ᠵᠢᠴᠢ,
 ᠨᠶ᠋ᠢᠨᠠᠮ ᠲᠢᠴᠢ, ᠨᠶ᠋ᠢᠨᠠᠮ ᠲᠢᠴᠢ, ᠨᠶ᠋ᠢᠨᠠᠮ ᠲᠢᠴᠢ.

turku valodā

Turkija

Tanrı dünyayı öyle sevdi ki, biricik Oglu'nu verdi. Söyle ki, O'na her kim iman ederse mahvolmasın, ama sonsuz yasama kavussun.

latviešu valodā

Latvija

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.

Grāmata visai pasaulei

40 cilvēku uzrakstīta, simtiem tulkota, tūkstošiem iespiesta, miljoniem lasīta.

Kad Mārtiņš Luters izdeva savu Biblii vācu valodā, apgrozībā bija jau apmēram 15 Bībeles tulkojumu. 1600. gadā to bija jau 40, bet 1700. gadā tikai 52 Bībeles tulkojumu. Pēc tam visā Eiropā izveidojās daudz misijas biedrību. Šo misiju sūtītie misionāri, kuri sludināja Eviņģēliju visai zemei, ļoti vēlējās iegūt Biblii tās zemes vietējā valodā, kur viņi atradās. Vesela lingvistu armija ķērās pie grūtā darba - Bībeles tulkošanas.

1661. gadā Bībele parādījās Nīpmukā, Ziemeļamerikas indiāņu cilts valodā. Vēlāk Bībele tika izdota etiopiešu valodā, tad tāmīliešu valodā - indiešiem.

1744. gadā eskimosi Grenlandē saņēma savu Biblii. Viens Bībeles tulkotājs Biblii var iztulkot trīs gadu laikā, cits pie tā strādā visu dzīvi tāpēc, ka valoda, kurā tulko, mēdz būt ļoti sarežģīta un to vispirms vajag izpētīt.

Pie pārtulkoto paraugu apstrādes pēdējā laikā izmanto datorus.

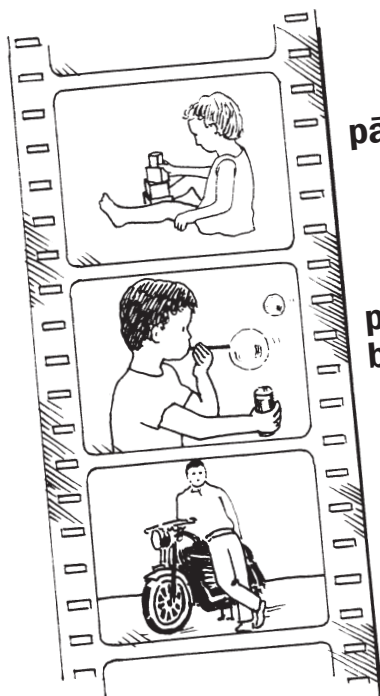
Tādā veidā tiek iekonomēts laiks, jo tas vairs nav jātērē, pārakstot, iespējot pārrakstīto tekstu un ar to saistītās kļūdas.

1800. gadā bija 75 valodas, kurās bija iztulkota Bībele vai tās daļas. 1900. gadā bija jau 567 tulkojumu, 1953. gadā - jau 1167. 1978. gadā - jau 1660 un tagad ir jau vairāk kā 1800 valodās. Bībele strauji izplatījās un Tā kļuva par pazīstamāko grāmatu pasaules literatūrā.

Vai tu atlicini laiku Bībeles lasīšanai?
Grēku nožēlošanai? Lūgšanai?
Dzīve ir īsa, tā pāiet ļoti ātri kā filma.

Mūsu dzīves filma

Vai tu nenokavēsi?
Piemini savu Radītāju savā jaunībā,
pirms tās jaunās dienas nāk un tie gadi
tuvojas, par kuriem tu vēlāk sacīsi: „Tie
man nepatīk.”
Salamans mācītājs 12: 1

pārāk jauns

**pārāk
bezrūpīgs**

**pārāk
pašpārliecināts**

30

**ļoti
laimīgs**

**pārmērīgi
aizņemts**

**pārāk
norūpējies**

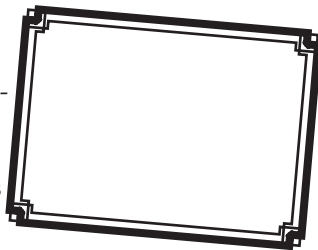
pārāk vecs

pārāk vēlu

31

Ģenerālā tīrīšana

Viņa guļamistaba izskatījās šausmīgi. Pie sienām piekārtas sadriskātas, no vecuma sadzeltējušas, fotogrāfijas. Kādu dienu pie viņa ciemos atnāca tēvocis – mākslinieks. Viņš bija

apbēdināts par guļamistabas izskatu, taču neko neteica. Pēc kāda laiciņa tēvocis atsūtīja brāļadēlam skaistu gleznu – mākslas darba šedevru. Glezna tika piekārtā goda vietā pie guļamistabas sienas, taču tās dēļ vajadzēja noņemt dažas fotogrāfijas. Tagad likās, ka istabā ir pavisam cita, tīrāka atmosfēra tādēļ, ka no sienas cita pēc citas pazuda vecās fotogrāfijas – tās pavisam neiederējās kopā ar gleznu. Ja tu sāksi lasīt Bībeli, tad var gadīties, ka arī no tavas sienas vai skapja pazudīs tā vai cita lieta, jo tās izrādīsies nederīgas un liekas. Kas zina, varbūt arī no tavas sirds tumšajiem kaktiem kaut kas izzudīs.

„Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums, kas bijis, pagājis, redzi, viss tapis jauns.” – 2 Kor. 5: 17

„Un labs skaits to, kas bija nodarbojušies ar burvju mākslām, sanesa grāmatas un tās sadedzināja visu acu priekšā, to vērtību noteica un saskaitīja piecdesmit tūkstoš sudraba gabalu. Tādā kārtā mācība auga un kļuva stipra tā Kunga spēkā.” – Ap. d. 19: 19-20

BĪBELE

Visinteresantākā grāmata pasaulē

„Kāpēc tu klusē, māmiņ? Lūdzu, lasi tālāk. Šis notikums ir ļoti interesants, lasi taču līdz galam!”

„Jā, dārgais bērns, notikums tiešām ir interesants. Jāzeps tika iemests dziļā bedrē un to izdarīja viņa paša brāļi, kuri viņu ļoti neieredzēja. Tajā laikā caur šo apgabalu ceļoja tirgoņi. Brāļi izvilka Jāzepsu no bedres un pārdeva tirgoņiem par 20 sudraba gabaliem un tie aizveda Jāzepsu verdzībā uz Ēģipti. Viņam daudz vajadzēja ciest Ēģiptē. Viņu pilnīgi bezvainīgu iemeta cietumā. Tur Jāzeps izskaidroja faraona dzēriena devēja un maizes cepēja sapņus. Pēc diviem gadiem, pavadītiem cietumā, viņš izskaidroja faraona sapni. Faraonam tas ļoti patika, un Jāzeps tika iecelts par otro personu Ēģiptē. Bada gados, kas nāca pār zemi, viņš izglāba tautu un savu ģimeni no bada nāves.”

Bībelē ir ļoti daudz brīnišķīgu notikumu. Atcerēsimies par trīs Daniēla draugiem, kuri nemetās ceļos zelta elka priekšā, par ko tika iemesti krāsni, spēcīgā ugunī. Tāpēc ka viņi palika uzticīgi savam Dievam, uguns tiem nespēja kaitēt un viņi palika veseli un neskarti.

**BĪBELE IR ĻOTI INTERESANTA GRĀMATA,
KURU VĀR LASĪT GAN JAUNIEŠI, GAN
CILVĒKI PUSMŪŽA GADOS UN JAU GADOS,
KĀ ARĪ BĒRNI.**

Cik stundu vajadzēs, lai izlasītu Bībeli?

Bībelē ir ap 3 miljonu burtu, 31000 pantu un 1189 nodaļu. (Holandiešu tulkojumā).

Lai izlasītu Veco Derību, nepieciešamas 38 stundas, bet 11 stundas – Jaunajai Derībai. Tādā veidā, lai izlasītu visu Bībeli, vajag 49 stundas. Ja mēs lasām Bībeli normālā sarunas tempā, tad mums nepieciešamas 70 stundas. Ja ik dienu lasītu pa 4 nodaļām, tad gada laikā var izlasīt visu Bībeli.

Nāc mājās!

Viņa nogrima līdz pašam Čikāgas dzīves padibenēm. Iesākumā viņai viss likās tik interesanti, bet vēlāk interese pagaisa, un pāri palika tikai bēdu un bezizejas mieles.

34

Viņa izklaidējās ar savām draudzenēm un draugiem, bet sirds dziļumos slēpās ilgas pēc dzimtenes – apmaldījušās un zudušās meitas ilgas.

Māte visus šos gadus gaidīja viņu. Viņa jau sen būtu gājusi meklēt, bet kur?

Lūk, māte nolēma uzrakstīt vēstuli, bet atkal jautājums: uz kuriem to nosūtīt? Vietu, kur dzīvo meita, nezina pat kriminālpolicija. Tad māte izgatavoja savas fotokartiņas, kur redzama viņas no rūpēm un raizēm novecojusī seja, lielā daudzumā. Māte uzlīmēja šīs fotogrāfijas uz papīra lapām, kurām apakšā uzrakstīja:

***„Nāc mājās,
es gaidu tevi!”***

Šīs lapas viņa aiznesa uz pilsētas vistumšākajām vietām un lūdza atļauju tās izkārt. Vai viņas meita tās lasīs? Vai paklausīs?

Uz ielas bija ļoti tumšs. Vienā no bāriem spēlēja ielas zēnu orķestris. Garām gāja jauna sieviete. Viņas bija miglainas un skatiens bezmērķīgi klīda apkārt un likās, ka pati dzīve viņai nav mīļa. Pēkšņi viņa strauji apstājās.

35

Pie bāra sienas pielīmētu viņa ieraudzīja vecas sievietes fotogrāfiju ar uzrakstu:

Izskanēja sirdi plosošs sauciens: „Mamma!”
Un jau pēc dažām stundām viņa bija jau mājās.

Pieci vārdi: „Nāc mājās, es gaidu tevi!” – tas taču pavisam maz. Toties šajos vārdos ir vēstules saturs, ar kuru Dievs vēršas arī pie tevis:

**„Nāc mājās!
Tas, kurš tevi mīl, gaida tevi!”**

36

23.psalms

Dāvida dziesma.

1. Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.
2. Viņš man liek ganīties zālainās ganībās. Viņš mani vada pie skaidra ūdens.
3. Viņš atspirdzina manu dvēseli un ved mani pa taisnības ceļiem sava vārda dēļ.
4. Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vēzda un Tavs gana zizlis mani iepriecina.
5. Tu klāj man galdu, maniem ienaidniekiem redzot, Tu svaidi ar eļļu manu galvu, mans kauss ir piepildīts pilns līdz malai.
6. Tiešām, labums un žēlastība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu tā Kunga namā vienumēr!

Šis ir jauniešu psalms. Kas **Var** būt labāks, ja jauns cilvēks var teikt – „Tas Kungs ir mans Gans”.

Šis psalms arī mierina cilvēkus pusmūžā un nogurušos: Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis!”

37

Vilkogas inde

Mēs visi ticam, ka vilkogas inde ir ļoti bīstama. Nav vērts baudīt vilkogas, lai par to pārliecinātos.

Tieši tāpat nav vērts lasīt netikumiskas grāmatas, lai uzzinātu, kas ir izvirtība. Labāk lasīt Dieva Vārdu. Lasi Dieva vīru grāmatas par ticību, ko viņi atraduši Dieva Vārdā. Tādas grāmatas iedvesmo tam, lai lasītu brīnišķīgo grāmatu Grāmatu - Dieva Vārdu. Tāpēc, ka Dieva Vārds ir dzīvs, tas noteikti tev parādīs ceļu uz īstu, neizdziestošu laimi.

Vēstule no drauga

Kāda princese savā dzimšanas dienā saņēma no drauga dāvanu. Viņa to attaisija un atrada tur nelielu, melnu lodīti. Princese ļoti vilās un dūsmās iesvieda šo lodīti savas istabas kaktā. Viņai par lielu brīnumu melnās lodītes apvalks saplīsa, un tur parādījās sudraba lodīte. Princese ātri paķēra to rokā un sāka grozīt. Laikam viņa netīšām kaut ko piespieda, jo zem sudraba apvalka parādījās zelta apvalks. Viņai nesagādāja grūtības atvērt arī šo apvalku. Tā iekšpusē uz melna samta bija dārgs gredzens ar dimantu. Blakus atradās maza vēstulīte: „Mīlestības vārdā.”

Daudzi rīkojas līdzīgi. No sākuma mums Bībele nepatīk. Daudz kas tur mums liekas nesaprotams un neinteresants. Bet, kas iedziļinās tās saturā un neapstājas, tam noteikti Dievišķie Raksti atvērsies visā savā spožumā un skaidrībā, un tas viss:

Mīlestības vārdā.

Pierādījums

Veikalā aiz letes ar Bibli rokās sēdēja dārzenū pārdevēja. Brīvajos brīžos viņai ļoti patika lasīt šo grāmatu.

Kādu dienu jauns cilvēks, kurš bieži pirka dārzenus, jautāja viņai: „Jūs vienmēr lasāt vienu un to pašu grāmatu? Vai patiešām tā ir tik interesanta? Kas tā ir par grāmatu?”

„O”, atbildēja pārdevēja, „tā ir Bībele – Dieva Vārds!”

„Kā jūs zināt, ka Bībele ir Dieva Vārds? Kas jums to teica?”

„Pats Dievs!”

„Nu ko tad ar jums Dievs runāja? Pierādiet, ka Bībele ir Dieva Vārds.”

Pārdevēja apmuls: „Kā pierādīt, ka Bībele ir Dieva Vārds?”

Domājot viņa pacēla acis un, norādīdama uz mirdzošo sauli, teica: „Cienītais, vai jūs varat pierādīt, ka tā ir Saule?”

„Pierādīt?” atbildēja viņš.

„Lūdzu, tas ir pavisam viegli.

Vislabākais pierādījums ir tas, ka tā dod siltumu un gaismu.”

„Pareizi!” iesaucās pārdevēja,

„Bībele ir Dieva Vārds tāpēc, ka tā dod siltumu un gaismu manai dvēselei!”

Bībelē nav pretrunu.

Bībele nav radusies zinātnisko pētījumu rezultātā kā arheoloģija, fizika, ģeoloģija, astronomija, kuras nereti ir pretrunā viena ar otru.

Vai Tas, Kurš radīja visu pasaules izplatījumu un visu gudrību, var būt pretrunā Pats ar Sevi?

Bībele ir pilnība.

Kā zeltu neapzelti un rubīnu neizgrezno, tā arī Bībelei nav vajadzīga korekcija.

Lampu nevajag ieslēgt, lai redzētu sauli, tāpat arī saulei nevajag pierādīt, ka tā ir saule. Tāpat ir ar Bibli, tas Dieva Vārds.

Kam pieder šis vārds?

„Tā saka Kungs.” Nevienā pasaules grāmatā nav rakstīti tādi vārdi, vienīgi Bībelē, pie tam simtiem reižu.

Nelielajā pravieša Maleahija grāmatā šis izteiciens atkārtojas 24 reizes, no kurām 22 reizes: „... saka Tas Kungs Cebaots.”

Bībele apgalvo tā: „Šeit runā Dievs.” Ja tā nav taisnība, tad Bībele būtu pati nekaunīgākā melu grāmata, kāda vispār eksistējusi. Un nu katram ir jāizlemj: vai nu Bībelē ir simts procentu patiesība un tā ir no Dieva, vai arī tā ir vissliktākā un apšaubāmākā grāmata visā pasaulē.

Iemūrētā Bībele

Līdz tam laikam, kad vēl neeksistēja tunelis „Sant – Gotthard”, kalnu pārejā starp Itāliju un Šveici, visiem ceļotājiem vajadzēja doties apkārtceļā. Lai to veiktu, vajadzēja patērēt daudz laika.

Kādreiz kāda mūrnieku grupa no Lugāno brauca uz Šveici piepelnīties. Jauns vīrietis vārdā Antonio, ceļā sarunājās ar kādu pavecu dāmu. Viņa iesāka sarunu par Jēzu Kristu, par glābšanu, bet Antonio negribēja par to dzirdēt. Tad viņa palūdza, lai jaunais vīrietis pieņem dāvanu – Bībeli skaistā ādas apvākojumā. Lai nesarūgtinātu dāmu, Antonio dāvanu pieņēma, taču lasīt tāpat nelasīja.

Nonākot Glarusā, Antonio salīga par palīgu lielas mājas celtniecībā. Strādājot kopā ar kompanjoniem, viņš bieži izsmēja tos un runāja necenzētiem vārdiem, tāpat kā tie. Apmetot sienu, Antonio pievērsa uzmanību plaisai, kuru vajadzēja aizmūrēt. Viņš atcerējās Bībeli, kura atradās mugursomā. Smejoties viņš teica saviem darbabiedriem: „Lūk, skatieties, šo Bībeli, kuru iedeva dāma, par kuru jums stāstīju, es tagad iemūrēšu sienā.” Bībeli ar grūtībām varēja iedabūt plaisā, pat skaistais apvākojums nedaudz nobružājās. „Skatieties, tagad apmetumu pa virsu un...”, smejoties teica Antonio, „redzēsim, vai Jēzus Kristus varēs izvilkt Bībeli no šejienes”. Beidzot darbu, Antonio atgriezās dzimtenē.

1861. gada 10. maijā Glarusā izcēlās liels ugunsgrēks. Nodega 490 celtnes. Pie atjaunošanas strādāja mūrnieku grupa no Itālijas ziemeļu daļas. Meistaram Joanesam uzdeva apskatīt nesen uzceltu, daļēji sabrukušu celtni.

Tā viņš ķērās pie darba, uzsizdams ar āmuriņu pa sienu dažādās vietās, un pēkšņi vienā vietā no sienas atlūza liels apmetuma gabals. Sev par lielu brīnumu viņš plaisā atrada grāmatu. Saudzīgi paņemot to rokās, meistars saprata, ka tā ir Bībele. Kā tā nokļuva šajā vietā? Tas likās ļoti divaini. Agrāk viņam bija viena Bībele, bet viņš to nepaspēja izlasīt, jo to atņēma. „Šoreiz to neviens man neatņems!” nodomāja Joanness.

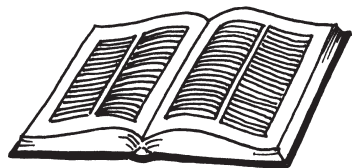
No tā laika meistars cītīgi studēja Dieva Vārdu. Daudz kas nebija saprotams, taču vienalga viņš turpināja lasīt ar lielu centību. Pēc neilga laiciņa viņš saprata, ka ir grēcinieks, un tomēr Dievs viņu mīl, ka, griežoties pie Dieva caur Jēzu Kristu, var saņemt grēku piedošanu. Rudenī, atgriežoties dzimtenē pie savas ģimenes, viņš liksmi stāstīja par to, ka caur Bībeli atradis glābšanu. No tā laika savu dzīvi viņš veltīja, lai glābtu grēciniekus, izplatot Dieva Vārdu. Bieži, nesot čemodānu pilnu ar Bībelēm, Joanness staigāja pa tuvākajiem ciematiem, lai tur stāstītu par glābšanu. Kādu dienu viņam gadījās iegriezties ciematā, kurā dzīvoja Antonio. Kā vienmēr, viņš izlika stendu ar Bībelēm. Šajā brīdī garām ejošais Antonio apstājās un teica: „O, Bībeles! Nē, man tās nav vajadzīgas. Man bija viena Glarusā, bet es to iemūrēju kādā no mājas sienām, kuru mēs cēlām. Esmu pilnīgi pārliecināts, ka nekāds Kristus nevarēs to no turienes izdabūt!”

Joanness nopietni paskatījās uz Antonio. Viņš nojauta, ar ko ir darišana, un teica: „Esiet uzmanīgs, jaunais cilvēks. Zoboties ir ļoti viegli, bet ko jūs teiksiet, ja parādīšu jums Bībeli?”

Antonio pasmejās: „O, nē! Es to uzreiz pazītu. Taču tas nevar būt, esmu pilnīgi pārliecināts: Kristus no sienas to neizvilks!” Tad Joanness izvilka Bībeli un prasīja: „Vai pazīstat savu Bībeli?” Ieraugot savu Bībeli, Antonio bija tik pārsteigts, ka zaudēja valodu. Joanness turpināja: „To taču darīja Dievs, lai jūs varētu pārliecināties, ka Viņš ir dzīvs! Kristus grib glābt arī jūs!”

Šie vārdi ļoti saniknoja Antonio, kaut gan sirdsapziņa smagi apsūdzēja viņu. Tad viņš pasauca savus draugus, ar kuriem izdemolēja Bībeļu stendu, bet pašu Jaonesu piekāva un ātri nozuda starp satrauktajiem ciemata iedzīvotājiem, kuri tur bija saskrējuši. Kopš tā laika Antonio sāka vēl vairāk dzert. Kādu dienu, būdams darbā iereibušā stāvoklī, viņš nokrita no 17 m augstām sastatnēm. Smagi cietušu viņu nogādāja slimnīcā. Par šo atgadījumu uzzināja Joanness. Viņš nopirka ziedus un aizgāja uz slimnīcu apciemot Antonio. Viņa apciemojums dziļi iespaidoja Antonio, taču viņa sirds joprojām palika cieta. Katru nedēļu Joanness apciemoja Antonio un daudz stāstīja viņam par Bībeli. Tā pamazām, sākmām aiz gara laika, bet vēlāk ar interesi Antonio sāka lasīt Dieva Vārdu. Vienreiz viņš vēstulē ebrejiem 12. nodaļas 5. un 6. pantā izlasīja: „... nenicini tā Kunga pārmācību un nepagursti, kad Viņš tevi norāj! Jo, ko tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca”. Antonio saprata, ka Dievs ilgi klauvē pie viņa sirds durvīm, un ar nokārtu galvu un satriektu sirdi viņš prasīja Kungam piedošanu.

Kaut arī no tā laika Antonio nevarēja strādāt savā specialitātē bojāta gurna kaula dēļ, taču viņš bija laimīgs, ka dvēsele atrada dziedināšanu Jēzū Kristū. Drīz pēc izveseļošanās viņš atrada daudz vieglāku darbu, apprecējās ar Joanesa meitu. Joanness bija ne tikai sievastēvs, bet arī labākais draugs. Antonio jau sen ir Debesu valstībā pie Dieva, bet kādreiz iemūrētā Bībele, kā pats dārgākais mantojums, ir palikusi viņā bērniem.

Izceptā Bībele

Janu Husu uzskata ne tikai par pravieti un reformatoru, bet arī par mocekli. Caur viņa liesmaino liecību par pilnīgu glābšanu Jēzū Kristū, cilvēku tūkstošiem atvērās garīgās acis.

Taču atklāta evaņģēlija sludināšana neturpinājās ilgi. Jans Huss tika sadedzināts uz sārta. No augšienes piedzimušo kristiešu asinis lija straumēm un Romas pāvesta kalpi meklēja un izsekoja kristiešus.

Kādu dienu šie kalpi, meklējot kristiešus un Bībeles, ielauzās kādā no ciematiem. Valodas par to, ka ciematā notiek kratīšana un arestē katru, pie kura atrod Bībeli, ātri izplatījās pa visu ciematu.

Šajā brīdī viena ticīga sieviete stāvēja pie plīts un cepa maizi. „Ko darīt? Kur paslēpt Bībeli?” domāja viņa. Ātri izlēmusi, viņa ņēma Bībeli, ietina to maizes mīklā un kopā ar citiem klaipiem ielika krāsnī. Tikko viņa bija paspējusi to izdarīt, pārmeklētāji ienāca viņas namā. Viņi apgāza un izpurināja visu – no pagraba līdz istabaugšai, taču veltīgi. Drīzumā pēc negaidīto ciemiņu aiziešanas ģimene sēdās pie galda. „Skatieties, Bībele, krāsnī cepdamās, nemaz nav cietusi!” iesaucās sieviete, „Kā Sadrahs, Mesahs un Abend – Nego, kurus ķēniņš Nebukadnēcars iemeta sakarsētā krāsnī, bet viņi izgāja no turienes bez jebkādas vainas, pat deguma smakas nebija viņu drēbēm”.

Cauršautā Bībele

„Paklau, kāpēc tev cauršauta Bībele? Tas taču ir šausmīgs ļaunums. Vai tad var šaut uz Bībeli?” prasīja jauns cilvēks vecam kareivim, paņemot rokās viņa Bībeli.

„Nē, tas nemaz nav ļaunums,” viņš atbildēja. Šī Bībele izglāba mani divas reizes. Pirmo reizi, kad tā parādīja man ceļu pie Glābēja, bet otro reizi, kad aizturēja nāvīgu lodi. Es pastāstīšu, kā tas notika. Tas bija kara laikā. Apšaudes brīdī man vajadzēja pāriet no viena ierakuma uz otru. Pēkšņi sajutu triecienu krūtīs, pēc brīža - durošu sāpi. Kā parasti, sava formas krekla krūškabatā nēsāju Bībeli. Un, ja nebūtu Bībeles, nāvīgā lode sasniegtu manu sirdi. Taču Bībele to aizturēja, bet es dabūju tikai nelielu skrambiņu. Lūk, kāpēc šī Bībele man ir ļoti dārga.”

Pārdotā Bībele

Kādai sievietei vārdā Linner nomira vīrs. Viņai sākās grūtas dienas. Lai būtu no kā pārtikt, viņai nācās pārdot visas rotaslietas un dažas mēbeles. Taču iegūtie līdzekļi palīdzēja neilgam laikam. „Ko vēl pārdot, nekā vērtīga mājās vairs nav”, pārdomāja sieviete. Pēkšņi viņa ieraudzīja Bībeli apbrīnojami labā un dārgā iesējumā. Šo Bībeli viņa bija saņēmusi kā dāvanu no vecākiem kāzu dienā. Agrāk viņa to lasīja pastāvīgi un vienmēr guva iekšēju mierinājumu un spēku. Nu jau ilgu laiku Bībele stāvēja plauktā noputējusi.

Pēc nelielām pārdomām sieviete paņēma Bībeli un aiznesa uz antikvāro grāmatu veikalu. Naudu viņa nesaņēma daudz, bet par to varēja nopirkt kaut kādus produktus. Atnākot mājās, viņa paēdināja un nolika gulēt bērnus. Paliēkot vienai, rūgtas domas nedeva mieru: „Kā es varēju pārdot šo visvērtīgāko grāmatu Grāmatu, un pie tam vēl tik lēti?” Ilgi viņa mocījās, līdz beidzot izlēma. Aizvērusi ārdurvis, viņa devās uz veikalu, kur bija nodevusi Bībeli, lai ņemtu to atpakaļ.

Pienākot pie grāmatu uzpircēja nama, viņa pa logu ieraudzīja - apkārt galdam sēdēja 4 vīrieši, bet pats saimnieks dzirdamā balsī lasīja kaut kādu grāmatu. Protams, viņa pazina to, jo tā bija pārdotā Bībele. Linner redzēja, ka vīrieši smejas, tas viņai bija pārāk smagi.

Pēkšņi pie galda visi palika klusu. Linner ieklausījās, saimnieks lasīja par Jēzus Kristus ciešanām, bet viņa acīs iemir-

dzējās asaras. Lūk, viņš apklusā, rokas ar Bibliem nolaidās, draugi klusējot izklida. Linner ar asarām acīs gāja mājās, raudot nolieca ceļus sava Pestītāja priekšā un lūgšanā prasīja Dievam piedošanu par to, ka ilgi nav lasījusi Bibliem, bet tagad vēl uzdrošinājusies to pārdot. Iesākoties jaunai dienai, tas Kungs atkal sūtīja sirdi mieru un drošību. Viņa zināja, ka Kungs piedeva visu, un atkal var iet pa dzīves ceļu kopā ar Milošo Glābēju. Vēlreiz viņa gāja pie grāmatu uzpircēja pēc savas dārgās Grāmatas un bija ļoti izbrīnījies, kad sastapa saimnieku tajā pašā vietā, kurā redzēja vakarā. Linner klu-sējot nostājās pie durvju sliekšņa. Saimnieks, viņu ieraugot, teica: „Dārgā sievietē, jūsu grāmatā es atradu neizsakāmu bagātību, kas ir vērtīgāka par visām dārglietām pasaulē. Visu nakti es to lasīju. Lasīju par Dieva Jēru, kā Viņš cieta pie krusta Golgātā, kā mira. Viņš taču cieta arī manis dēļ, es vairs nevarēju... kritu uz ceļiem. Ar asarām es prasīju Jēzum, lai Viņš piedod man. Kad es piecēlos... Ak, sievietē, es sapra-tu: Viņš man piedeva!”

Linner, savukārt, izstāstīja kā šonakt atradusi ceļu atpakaļ no tumsas uz gaismu, ka to viņai parādīja tas Kungs. Protams, saimnieks atdeva Bibliem, bet sev nopirka citu.

Drīzumā arī viņa sieva atrada mieru, kas nāk no Dieva. Abi slēdza derību ar Dievu ūdens kristībā. Lūk, šādus gadījumus pastāstīja kāds ebreju misionārs Jēkabs Augusts no Štrasburgas, daloties savās atmiņās neilgi pirms aiziešanas mūžībā.

Peldošā Bībele

Kāds japāņu virsnieks peldēja ar savu kuģi uz Nagasaki. Tuvojoties brauciena beigām, virsnieks, stāvot uz klāja, pēkšņi ieraudzīja ūdenī grāmatu. Viņš pavēlēja to izvilkēt no ūdens un, paņēmis grāmatu rokās, vienīgais, ko spēja saprast, ka tā ir iespiesta viņam nesaprotamā valodā. Nonākot ostā, virsnieks daudz kur interesējās par grāmatas saturu. Pēc ilgām meklējumiem, kāds ķīniešu tirgotājs, kurš zināja nedaudz angļu valodu, paņemot grāmatu, iesaucās: „O, šī ir Jēzus grāmata! Ja jūs protat lasīt ķīniešu valodā, es varu dabūt šādu grāmatu.” Virsnieks ķīniešu valodu zināja vāja, taču vēlēšanās uzzināt, kas tā par grāmatu, bija liela. Tā pēc neilga laika viņš turēja rokās Jauno Derību ķīniešu valodā.

Šajā laikā Jēzus Kristus mācību nepieņēma un pat vajāja daudzās vietās, lai saglabātu un uzturētu japāņu elku kal-pību.

Kad beidzot virsnieks ar lielām grūtībām (tā kā slikti pār-zināja ķīniešu valodu) izlasīja Jauno Derību, viņš bija jau laimīgs cilvēks, jo tagad zināja, ka Jēzus Kristus ir piedēvis viņam un ka caur Jēzu ir iemantota glābšana. Protams, viņš neklusēja par savu Glābēju un stāstīja par Jēzu Kristu kā savā ģimenē, tā arī savu paziņu lokā. Viņš bija viens no pir-majiem, kurš atklāti liecināja par Jēzu Kristu Japānā. Virs-

nieka dzīve nu kļuva pavisam savādāka. Kā iemesls visam notikušajam bija Nagasaki ostas ūdeņos peldošā Bībele.

Uzrok svemu tome bila je Biblija koja je plutala u luci Nagasaki.

*Evanģēlijs ir spēks, kas glābj katru,
kas tic šai brīnišķīgajai
grāmatu Grāmatai – Dieva Vārdam.*

Saplēstā Bībele

Caur Bībeli svētību saņem tūkstošiem un miljoniem ļaužu. Ļoti bieži viena lapiņa vai pat rindiņa no Svētajiem Rakstiem jau ir grauds, kas nes simtkārtīgu ražu.

Kādā nelielas vācu pilsētiņas mājā notika mantu izpārdošana, jo šīs mājas saimnieks vairs nespēja maksāt parādu. Starp mantām bija liela Bībele, kura nevienu tajā brīdī neinteresēja. Taču kāds veikalnieks par dažiem feniņiem šo Bībeli tomēr nopirka. Ne jau tāpēc, ka šīs grāmatas saturs viņu interesēja, bet gluži vienkārši, lai grāmatas lapas izmantotu kā iesaiņojamo papīru. Protams, viņš nemaz nedomāja, cik liela nozīme ir šai Grāmatai. Taču Pats Dievs saka: „*Tāpat tas ir ar Manu Vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā...*” (Jesajas 55: 11).

Šajā pilsētiņā dzīvoja cilvēks, kuru pastāvīgi mocīja sirdsapziņas pārmetumi, jo viņš bija vainīgs kāda cita cilvēka

nāvē. Dienām un naktīm viņš nerada mieru. Ja nācās dzirdēt vārdu „slepka”, likās, ka to saka vai kliedz viņam. Šis vārds it kā ugunīgu burtu veidā vienmēr stāvēja viņa acu priekšā. Kādu dienu viņš sūtīja savu dēlu uz veikalu, lai nopirktu ziepes. Drīz vien zēns atgriezās no veikala, nesdams ziepju gabalu, kurš bija iefīts vecas grāmatas lapā. Tēvs paņēma vistokli un, tinot vaļā, pēkšņi pievērsa uzmanību lappuses tekstam: „... *un bez asins izliešanas nav piedošanas*”. (Ebr. 9: 22). Šajā brīdī viņš vēl nekā nesaprata, taču ļoti gribējās saņemt piedošanu un nu radās alkas uzzināt, kas tā par grāmatu un kas tajā vēl ir rakstīts.

Tēvs atkal sūtīja savu dēlu uz veikalu. Šoreiz viņš atnesa lapu, uz kuras bija rakstīts: „... *Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.*” (1. Jāņa 1: 7 – 9).

Šie vārdi bija kā spoža gaisma, kas ielija viņa dvēselē. No pleciem novēlās it kā smaga nasta. „Ir piedošana, ir šķīstīšana!” viņš priecājās. Jā, tagad viņš zina, ja atzīsti savus vainu Dieva priekšā, tad tiec atbrīvots un šķīstīts no visiem grēkiem caur Jēzus Kristus asinīm.

Sirdsapziņas pārmetumos ilgi mocītais cilvēks rikojās tā, kā bija rakstīts tajā no Bībeles izrautajā lapā. Tā viņš guva mieru savai sirdij.

Lūk, kā Dieva Vārds, kaut arī no izrautas lapas, spēj darīt cilvēku laimīgu.

Krastā izskalotā Bībele

Vētras laikā pie Spānijas krastiem nogrima vācu tvaikonis.

Pēc dažām dienām krastā izskaloja nogrimušā tvaikoņa atliekas un dažādus matrožu apģērbus. Kāda matroža darba virsvalka kabatā tika atrasta Jaunā Derība, uz kuras vāka bija rakstīts:

„Markuss Rotmanns, Kolkvīze 12, Hamburga. Pirmo reizi lasīju pēc māsas Lottes lūguma. Otro reizi lasīju, baidīdamies no Dieva tiesas. Trešo un visas pārējās reizes – mīlot savu Glābēju – Jēzu Kristu.”

Izmestā Bībele

Pavasaris. Puišu iesaukšana armijā. Lūk, arī šis vilciens aizved jauniesauktos uz noteikto vietu. Vagonos skandziesmas, smiekli, joki, nereti arī lamu vārdi.

Kādā kupejas stūrī sēdēja jauns zēns un lasīja savu Bībeli, uz kuras vāka bija uzrakstīta viņa mājas adrese. Citus jauniesus tas kaitināja. „Kāpēc viņš nedzied, nesmejas un nejoko ar mums?” Tie nolēma viņu izjokot. Kāds no viņiem izrāva no puīša rokam Bībeli un veikli izmeta pa atvērto logu. Jauniesauktais, kaut arī noskuma, tacu par šādu izdarību neapvainojās. Viņš tikko lasīja Skolotāja teiktos vārdus: „... *jo Es esmu lēnpratīgs un no sirds pazemīgs*” (Mat. 11:29)

52

Pagāja neilgs laiks, un musu nu jau jaunkareivis saņem no mājām pasta sūtījumu, kurā atrada ne tikai ciemkukuli. Tur bija arī tā pati Bībele un pie tās vēstule, kurā stāstīts, ka dzelzceļa remontstrādnieks savā apgaitā atradis šo Bībeli. Viņš bija grēcinieks, un, lasot Dieva Vārdu, satikās ar savu Glābēju. Braucot uz pilsētu, viņš aizsūtīja Bībeli pēc norādītās adrese, bet sev nopirka citu.

„*Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs ... Un nav radījuma, kas Viņa priekšā apslēpts, bet viss ir atsegts un atklāts Viņa acīm ...*” (Ebr. 4:12-13)

Apgānītā Bībele

Tas notika Francijā. Kāds misionārs uzdāvināja Bībeli saimniekam, kura mājās pārnakšņoja. Taču šis, dāvanu pieņēmis, tūdaļ izrāva dažas lapas, satina caurulītē, piebāza ar tabaku un aizsmēķēja. Misionārs, ļoti sarūgtināts un vilies šajā cilvēkā, no rīta turpināja savu ceļu.

Pagāja daži gadi. Tas pats misionārs atkal brauca šo pašu ceļu. Viņš apciemoja arī to māju, kurā kādreiz nakšņoja. Pār šo māju bija nākušas lielas bēdas, jo viņu vecākais dēls bija kritis frontē. Tieši tajā dienā viņi saņēma dēla personīgās lietas, starp kurām bija arī Bībele. Misionārs ar līdzjūtību, kā vien mācēdams mierināja kritušā jauneklā ģimeni. Paņemot rokās atsūtīto Bībeli, viņš to tūlīt pazina. Jā, tā bija tā pati Bībele, kura tika dāvināta pagājušajā reizē, un tajā trūka dažas lapas. Misionārs klusējot atvēra Bībeli un tās beigās ieraudzīja vārdus, uzrakstītus ar kritušā roku: „Nīsts un izsmiets, taču beidzot Dievu atradis. Šī kalpoja manai glābšanai.”

53

„Zāle nokalst, puķe novīst, bet mūsu Dieva vārds paliek mūžīgi!” (Jes. 40: 8)

Bībelei nav vajadzīgi aizstāvji. Tā norāda, cik ļoti samaitāts ir cilvēks: „Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.” (Ebr. 4: 12)

Cilvēkiem ir raksturīgi apklusināt savu sirdsapziņu. Tāpēc ka Bībele parāda cilvēkam visus trūkumus, viņš tiecas atbrīvoties no tās. Tas ir līdzvērtīgs gadījumam, kad kāds cilvēks sadauzīja spoguļi, jo tas bija parādījis visus viņa netīrumus.

*Savāc kopā visas grāmatas, kas noraida Bībeli kā Dieva vārdu, un saliec tās vienu virs otras. Es domāju, ka kaudze būs lielāka par Doma katedrāli Ķelnē.
Liec tai blakus Bībeli, un tu tomēr redzēsi, ka Bībele ir pārspējusi un pārdzīvojusi visas šīs grāmatas.
„Ja šis ir cilvēku nodoms un darbs, tad tas iznīks; bet, ja tas ir no Dieva, tad jūs to nevarēsīt iznīcināt – pielūkojiet, ka jūs vēl neuzskata par Dieva pretiniekiem!” (Ap. d. 5: 38 – 39).*

Izaicinājums

Tu netici?

Tu zini vairāk?

Tev ir savi pierādījumi, ka Bībele nav Dieva vārds?

Tad lūdzu tevi, uzraksti vēstulē uz adresi, kas norādīta šīs brošūras beigās, piecu cilvēku vārdus, kurus tu esi darījis laimīgus, pierādot, ka nav nekādas glābšanas, un šādā veidā viņi no ļauniem cilvēkiem kļuvuši par labiem cilvēkiem.

Es tev, savukārt, nosaukšu 50 cilvēkus, kuri patiešām ir izmanījušies, pateicoties Bībelei, proti - dzērāji, bezdievji un citādi pagrimuši ļaudis kļuvuši par godīgiem, labsirdīgiem un laimīgiem cilvēkiem.

***Bībele ir pārveidojusi
dzīvi miljoniem ļaužu.***

Bībele

Maize

„Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.”

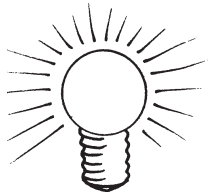
Jāņa ev. 6:51

Uguns

„Vai Mans vārds nav kā uguns?”
– saka tas Kungs.

Jeremijas 23:29

Gaisma

„Tavs vārds **i** manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem.”

Psalms 119:105

Piens

„Kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti.”

1. Pētera 2:2

Medus

„Tie saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām.”

Psalms 19:11

56

ir:

Zelts

„Tie ir jaukāki nekā zelts, nekā kausēts zelts.”

Psalms 19:11

Spogulis

„Jo, ja kāds ir vārda klausītājs un ne darītājs, tas līdzinās vīram, kas savu miesīgo seju aplūko spogulī.”

Jēkaba 1:23

Veseris

„Vai Mans vārds nav ... kā veseris, kas sagrauj klintis?”

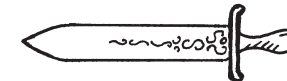
Jeremijas 23:29

Zobens

„Nemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un gara zobenu, tas ir Dieva vārdu.”

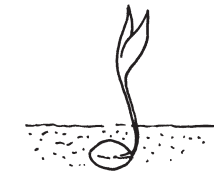
Efeziešiem 6:17

Sēkla

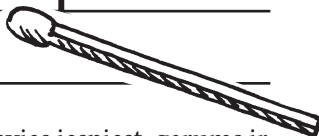
„Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi, jūs kas esat atdzimuši ne no iznīcīgās sēklas, bet neiznīcīgās no dzīvā un paliekamā Dieva vārda.”

1. Pētera 1:22-23

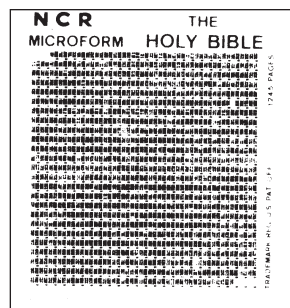
57

Vismazākā iespiestā Bībele

Vismazākās Bībeles, kuru ir izdevies iespiest, garums ir 4,5 cm; platums 3 cm un biezums 2 cm. Tā ietver sevī 872 lappuses un sver 20 gramus. Šo Bībeli iespējams lasīt tikai ar lupas palīdzību. Iespiesta Anglijā.

Vismazākā Bībele pasaulē

Ernst-Paulus-Verlag, 67434 Neustadt
(za Švicarsku: Beröa Verlag, 8038 Zürich)

58

Attēlā redzamais negatīvs ietver sevī 1245 Svēto Rakstu lappuses. Tā ir vismazākā Bībele.

Mērogs 48000 : 1. Šāds samazinājums kļuvis iespējams tikai pateicoties tā saucamajam PCM/procesoram.

Lasīt šo Bībeli iespējams tikai ar speciālu aparātu vai arī ar mikroskopa palīdzību.

Vislielākā Bībele

Kāds galdnieks no Losandželosas 2 gadus katru dienu no rīta līdz vēlai naktij cītīgi strādāja, lai no koka izgatavotu Bībeli. Tās lapas ir no plāna koka.

Bībeles augstums ir 1 metrs, biezums – 2,5 metri. Tai ir 8048 lappuses un tā sver 547 kg.

Nesaprotami?

„Bībele nav man domāta”, teica Pēteris saviem draugiem, „tāpēc, ka tajā rakstītas tādas lietas, ko es nevaru saprast”.

Viņa draugs Klauss labi zināja, ka Pēterim tā ir tikai atruna, jo vakar pat viņš svešā dārzā zaga ābolus. Pēc brīža Klauss sacīja: „Viena lieta ir teikta Bībelē, kuru tu neapšaubāmi varēsi saprast”.

„Kāda tad?” jautāja Pēteris.

„Tev nebūs zagt!” cieti noteica Klauss.

Pēteris nokauņējās, jo viņš atcerējās ābolus. Uz šo Pēterim vairs nebija ko iebilst.

59

Mana vēstule

- † Bībele – tā ir vēstule, kura uzrakstīta personīgi **man**.
- † Visi brīdinājumi tajā domāti **man**.
- † Jēzus Kristus nomira par **mani**.
- † Viņš piedāvā glābšanu personīgi **man**.
- † Ja es vēlos būt glābts, tad man jāuzņem Jēzus Kristus kā personīgs Glābējs.

Tici Viņa vārdam

Kādam cilvēkam bija piespriests nāves sods. Pirms sprieduma izpildīšanas viņam piedāvāja izteikt pēdējo vēlēšanos. Notiesātais lūdza glāzi ar ūdeni, kuru viņam arī iedeva. Taču viņš bija tik uztraukts, ka drebošās rokas tik tikko spēja glāzi noturēt.

To redzot, tiesnesis sacīja: „Nomierinies, dzīvība tev garantēta līdz brīdim, kamēr udens no glāzes būs izdzerts”.

Notiesātais ātri izlēja ūdeni zemē. Tā kā neviens nespēja vairs savākt ūdeni atpakaļ glāzē, lai to notiesātais izdzertu, tad nāves sods tika atcelts un šī cilvēka dzīvība glābta.

60

„Jo cik ir Dieva apsolišanu, tās ir Viņā jā, tāpēc caur Viņu mūsu – Āmen! Dievam par godu”. (2. Kor. 1: 20).

Kas nelūdz ...

Kādreiz kāds zemnieks bija uzaicināts uz svētkiem pie bagāta cilvēka. Pie galda sēdēja cienijami un ievērojami ciemiņi. Pirms ēšanas neviens neuzskatīja par vajadzīgu lūgt Dieva svētību ēdienam. Tikai zemnieks piecēlās un vērsās pie Dieva lūgšanā.

Kāds pie galda sēdošais ciemiņš smeļoties jautāja: „Paklau, draugs, vai tiešām pie jums ciematā vēl joprojām ir paradums Dievu lūgt?”

„Nē, tā es neteiktu,” atbildēja zemnieks.

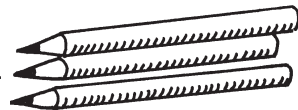
„Tad laikam lūdz tikai vecie un atpalikušie ļaudis,” ieteicās cits ciemiņš.

„Arī tas nav tā, bet manā kūtī ir cūka ar sivēniem, tad, lūk, viņa gan nelūdz. Taču, kurš sevi neuzskatīja par lopu, parasti pateicas savam Radītājam par ēdienu un dzērienu.”

Pēc šiem vārdiem vairs nevienam nebija ko bilst.

61

Instrukcija

Mūsu ieteikums, lai Bībele vai Jaunā Derība pastāvīgi būtu pie tevis, jo dienas ritumā tev var gadīties brīvs brīdis, kuru tu lieliski vari aizpildīt ar Dieva vārda lasīšanu, kā to darīja kāds galminieks no Etiopijas.

„Un ceļā uz mājām viņš sēdēja savos ratos un lasīja pravieti Jesaju”. (Ap. d. 8: 28).

1. Ja iespējams, lasi Bībeli, kura tulkota tieši no oriģināla. Par lielu nožēlu, ir tulkojumi ar novirzēm, jo tulki centās tulkot tā, lai sanāktu saprotamā sarunvalodā.

2. Izveido paradumu no sava laika atlicināt vismaz 15 minūtes Bībeles lasīšanai. (Vienas diennakts laikā 15 minūtes ir 96 reizes. Vienu reizi no 96 – atdod Dievam.) Tici man, pēc neilga laika tev šīs 15 minūtes būs par maz. „Tie... labprāt uzņēma, meklējami ikdienas rakstos, vai tas tā esot.” (Ap. d. 17:11).

3. Nav svarīgi, kādu diennakts daļu tu iedalīsi Dieva vārda lasīšanai. Iesakām agru rītu vai vēlu vakaru, jo šīs ir pats mierīgākais laiks, bet vislabākais tomēr ir rīts, kamēr tu vēl neesi iegrimis dienas trauksmē. (Psalms 3:5; 4:8).

4. Lasi Bībeli mierīgi, nesteidzoties, pārdomājot izlasīto.

5. Lūdz Dievu, lai Viņš dod tev izprast lasīto. Nevienam tev nespēs labāk izskaidrot Bībelē izlasīto, kā Tas, Kurš to rakstījis.

6. Lasot padomā:
– *kā to piemērot attiecībā uz sevi;*
Lasi tā, it kā tā sarakstīta vienīgi tevīs dēļ.
– *tas ir priekš manis.*

Ja lasi par apsolījumiem, domā:
– *tas ir tieši priekš manis.*

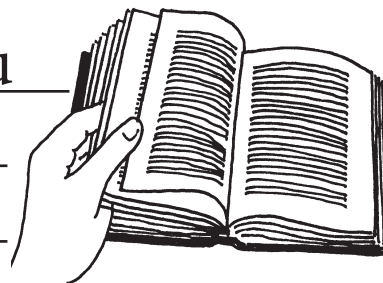
7. Lasot Bībeli, vēlams rokā turēt zīmuli, lai varētu pasvītrot tās vietas, kuru teksts tev liekas svarīgs. Vajadzīgā gadījumā tu tās varēsi ātri atrast. Pasvītrot arī tādus vārdus, kuri bieži atkārtojas: grēks, piedošana, nožēlošana, žēlastība, Dieva mīlestība.

8. Visu, ko izlasi, pārrunā ar Dievu lūgšanā.

9. Izlasi Bībeli visu no sākuma līdz beigām, bet pēc tam atkal sāc no sākuma. Un ar katru reizi tā tev liksies skaistāka un saprotamāka.

10. Iemācies no galvas tās Bībeles vietas, kuras kļuvušas tev dārgas un sevišķi svarīgas.

Atver savu Bībeli tad, kad:

- tu meklē mieru (Rom. 5: 1 – 2);
- viss notiek pēc tavas vēlēšanās (Psalms 21);
- tu sāc jaunu uzdevumu (Sal.pam. 16: 3);
- tu gribi labi izturēties pret apkārtējiem (Rom. 12);
- tu uztraucies par savas ģimenes locekļiem (Gal. 6: 1 – 10);
- tu zaudē drosmi (Psalmi 42, 43);
- tu ciet trūkumu (Ebr. 13);
- tevi pamet draugi (Mat. 5);
- nāk pārbaudījumi (Mat. 4, Psalms 139, Jēk. 1);
- pārāk daudz darbu (Psalms 71);
- tu nevari aizmigt (Psalms 3: 6, 56: 4, 130);
- tu ar kādu sastrīdējies (Mat. 18, Jēk. 4, Efez. 4);
- tu esi piekusis (Mat. 30: 28 – 30);
- tu vēlies saņemt piedošanu (Lūk. 15: 11 – 32);
- tava ticība kļuvusi vāja (Ebr. 11);
- tu esi slims (Psalms 39 un 40, Ījaba 1 – 42 nodaļas);
- tev liekas, ka Dievs ir tālu no tevis (Psalms 138);
- tu jūties vientuļš un nedrošs (Jāņa ev. 17);
- tu esi grēkojis (Psalms 51, Jesajas 53, 1. Jāņa 1: 7 – 10).